18. 11. 2008

ID: 55330

Zatajení věci

O zatajení věci jde i tehdy, když pachatel s přisvojenou cizí věcí, která se do jeho moci dostala nálezem, nijak nedisponuje, ale odmítá ji vydat oprávněné osobě. Není proto rozhodné, jak poté, co si věc přisvojil, s ní skutečně nakládá a zda s ní vůbec nějak nakládá. Z hlediska zavinění je třeba, aby pachatel znal všechny skutkové okolnosti rozhodné pro závěr, že věc patří jiné osobě a že se do jeho věci dostala nálezem. Není přitom nezbytné, aby věděl, kdo je oprávněnou osobou.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 342/2008, ze dne 27.3.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného L. M., proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 11 To 385/2007, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Nymburce pod sp. zn. 4 T 96/2007, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 11 To 385/2007 a rozsudek Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 4 T 96/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se přikazuje Okresnímu soudu v Nymburce, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Obviněný L. M. byl rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 4 T 96/2007 uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., jehož se podle skutkových zjištění popsaných ve výroku rozsudku tohoto soudu dopustil tak, že v P., okres N. v objektu p., v přesně nezjištěné době v letních měsících roku 2006 jako zaměstnanec firmy K. a p. spol. s r. o., Č. K., při drcení kamene nalezl torzo bronzového meče pocházejícího z mladší doby bronzové přibližně 1300-1200 před naším letopočtem, v tržní hodnotě 35.000,- Kč a v historické hodnotě 105.000,- Kč, a meč v úmyslu soukromě prodat, si v rozporu s ustanovením § 23a odst. 1 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči ke škodě K. ú. S. k. se sídlem v P., ponechal přesto, že věděl podle ustanovení § 23a odst. 1 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, byl meč jako movitý archeologický nález vlastnictvím S. k.

Za tento trestný čin byl obviněný podle § 247 odst. 2 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Bylo též rozhodnuto o náhradě škody.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací, který projednal odvolání podané obviněným L. M. proti výroku o vině i trestu uvedeného rozsudku, rozhodl tak, že toto odvolání usnesením ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 11 To 385/2007 jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu ve spojení se shora označeným rozsudkem soudu prvního stupně podal obviněný prostřednictvím obhájkyně JUDr. M. N. z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, v němž za nesprávné označil, že odvolací soud akceptoval, že soud prvního stupně překvalifikoval původně v obžalobě uvedený trestný čin zatajení věci na trestný čin krádeže. Přitom odvolacímu soudu vytkl, že dostatečně nezvážil, že to byl obviněný, kdo poskytl státním institucím součinnost a nalezený předmět předal. Za nesprávné obviněný považoval, že soudy vycházely pro své

závěry ze znaleckého posudku znalce, který nikdy předmětný meč neviděl, a posuzoval jej jen podle nedobře provedené fotodokumentace. Ve stejné souvislosti obviněný též namítl, že pracovníci muzeí původně hovořili o tom, že hodnota předmětného torza meče činí 5.000 - 10.000,- Kč, což sdělil i svědek Mgr. O. Ch., který byl jediným, kdo torzo meče viděl. Obviněný též poukázal na to, že uvedený svědek, v souladu s tím, jak vyplynulo i z celého dokazování, uvedl, že obviněný měl zájem předat torzo meče vlastníkovi. Obviněný však zdůraznil, že se tak nestalo proto, že se mu dostalo špatného poučení ze strany pracovníků muzeí, což ani svědek Mgr. O. Ch. nevyloučil. Přesto, že měl obviněný meč na základě jednání tohoto pracovníka muzea stále u sebe, měl zájem jej předat muzeu, a tak jej zpřístupnit široké veřejnosti. Sám by tím ve smyslu § 23 odst. 2, 4 zák. o památkové péči získal nálezné. Takto chtěl postupovat i bez ohledu na to, že svědek Mgr. O. Ch. torzo meče vrátil obviněnému s tím, že je jeho vlastnictvím, ač později připustil, že obviněného o této okolnosti nesprávně poučil.

Obviněný se dále zabýval výpovědí svědka Mgr. A. L., jíž soud prvního stupně uvěřil, a na níž postavil své rozhodnutí o vině, s čímž se obviněný neztotožnil. Ve vztahu k ní především naznačil, že ji nelze považovat za věrohodnou, neboť od počátku bylo zjevné, že bylo v zájmu tohoto svědka si předmětné torzo meče ponechat. Jeho snahy vedly k tomu, aby získal předmětné torzo meče, a když se mu to nezdařilo, snažil se obviněnému pomstít, a proto ho udal.

V další části dovolání obviněný poukázal na nedostatky v subjektivní stránce, a to nejen ohledně trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., jímž byl uznán vinným, ale i ve vztahu k trestnému činu zatajení věci podle § 254 tr. zák., podle něhož jeho jednání bylo původně kvalifikováno. V této souvislosti obviněný zdůraznil, že když prezentoval torzo meče na internetové aukci, činil tak bez úmyslu je prodat, neboť měl stále zájem je předat muzeu. To se mu však již nepodařilo, jednak proto, že do této záležitosti vstoupila policie, a jednak tím, že následně mu bylo předmětné torzo meče neznámým pachatelem odcizeno. Z těchto důvodů nemohl svůj záměr realizovat přesto, že od začátku chtěl torzo meče odevzdat příslušnému muzeu, a pokoušel se torzo meče vlastníkovi předat. Jeho chování však bylo vedeno neznalostí a špatnou orientací v dané problematice, když ho ani osoby z příslušného oboru správně neinformovaly. Obviněný namítl, že kdyby si meč svědek Mgr. O. Ch. ponechal v době, kdy mu jej přinesl a chtěl předat, nemohlo dojít ani k tomu, že byl z jeho auta později odcizen. I přes zjištěné skutečnosti obviněný zdůraznil, že s mečem nikdy nedisponoval jako s vlastním, a už vůbec ne s úmyslem si jej ponechat. Nechtěl však být krácen na právu za jeho nález obdržet nálezné, a protože chování zaměstnanců muzea považoval za více než pochybné, chtěl si sám zjistit prostřednictvím portálu společnosti A., s. r. o., cenu nalezeného torza, což bylo důvodem toho, že je zanesl na uvedené internetové stránky. Pokud by měl v úmyslu si torzo meče ponechat, nekontaktoval by pracovníky muzeí a nejednal s nimi o možnosti, ho příslušnému subjektu předat.

V návaznosti na tyto argumenty obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 11 To 385/2007 a též i rozsudek Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 4 T 96/2007 a přikázal odvolacímu soudu, případně soudu prvního stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Nejvyšší státní zastupitelství, jemuž ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř. bylo dovolání obviněného doručeno dne 28. 1. 2008, do doby konání neveřejného zasedání písemné vyjádření Nejvyššímu soudu nedoručilo.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. Obdobně zjistil, že bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se dovolání podává, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném

právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z takto stanovených mezí této právní úpravy plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní, tedy to, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným.

Při posuzování otázky, zda argumenty uvedené v podaném dovolání dopadají na obviněným označený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., Nejvyšší soud shledal, že obviněný v souladu s tímto dovolacím důvodem uplatnil jen část svých námitek.

Pod tento dovolací důvod nepatří výhrady, jimiž se obviněný zaměřil proti správnosti hodnocení provedených důkazů, když zejména vytýkal nevěrohodnost výpovědi svědka Mgr. A. L. a nedostatky ve správnosti znaleckého posudku znalce z oboru archeologie, odvětví zbraně, numismatika. Tím v rozporu s těmito zásadami však nenamítal hmotně právní nedostatky, ale pouze vznesl výhrady skutkové podstaty, které na označený dovolací důvod nedopadají, a proto se jimi v další části svého rozhodnutí odvolací soud nezabýval.

Pokud však obviněný v další části svého dovolání brojil proti nedostatkům v použité právní kvalifikaci především proto, že nebyly dostatečně posouzeny všechny otázky týkající se subjektivní stránky trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., jímž byl uznán vinným, jde o výhrady dotýkající se správnosti právního posouzení. Tyto výhrady mají hmotně právní podklad, a byly uplatněny v souladu s označeným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Z jejich podnětu Nejvyšší soud, když nezjistil důvody pro odmítnutí dovolání, ve smyslu § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Podle popisu skutku, jak byl soudy obou stupňů v projednávané věci zjištěn, obviněný se činu, jenž mu je kladen za vinu, dopustil tak, že „v objektu pískovny nalezl torzo bronzového meče pocházejícího z mladší doby bronzové v tržní hodnotě 35.000, Kč a v historické hodnotě 105.000,- Kč, a meč v úmyslu ho prodat, si v rozporu s ustanovením § 23a odst. 1 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči ke škodě K. ú. S. k. se sídlem v P., ponechal přesto, že věděl podle ustanovení § 23a odst. 1 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, že byl meč jako movitý archeologický nález vlastnictvím S. k.“.

Ve vztahu k právní kvalifikaci, podle níž bylo v napadených rozhodnutích takto popsané trestné jednání posouzeno, považuje Nejvyšší soud za potřebné upozornit na nesprávnou právní úvahu soudu prvního stupně uvedenou na str. 6 odůvodnění jeho rozsudku, s níž se ztotožnil i odvolací soud (viz str. 3 napadeného usnesení), v níž vyjádřil, že „prokázané jednání obviněného není možné kvalifikovat jako trestný čin zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák., neboť nebyla naplněna subjektivní stránka citované skutkové podstaty. Obviněný věděl, že předmětný bronzový meč je vlastnictvím státu, resp. S. k., a i přesto, že na tuto skutečnost byl upozorněn, jednal tak, že si věc přisvojil s úmyslem převést vlastnické právo k této věci na jinou osobu prostřednictvím internetové aukce. S ohledem na příslušnou judikaturu má zato, že v tomto směru se nejedná o trestný čin zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák., ale o trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., neboť obviněný znal konkrétního zákonného vlastníka nalezené věci, avšak tomuto i přes učiněnou výzvu a nabídku nálezného znemožnil faktickou dispozici s touto věcí, a naopak se pokusil věc za úplatu převést na jinou osobu, čemuž zabránil až zásah policie.“

Z takto popsaných úvah plyne, že soudy obou stupňů nesprávně vymezily vztah mezi trestnými činy krádeže podle § 247 tr. zák. a zatajení věci podle § 254 tr. zák.

Proto je potřeba uvést, že trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák. se dopustí ten, kdo si

přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní a způsobí tak škodu nikoli malou. V případě trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. vyplývá, že zmocnění se cizí věci spočívá v tom, že pachatel věc odejme z faktické moci jiného. Tento znak je tudíž dán aktivním jednáním, při němž dochází k tomu, že pachatel uzme věc z dosahu a dispozice jejího vlastníka, a tím ji dostane do ve své moci. Je tak nepochybné, že tento znak vyjadřuje právě onen přechod věci z dispozice vlastníka do moci pachatele, což s ohledem na uvedenou dikci předpokládá, že obviněnému je známo, že tato věc má vlastníka, event., kdo jím je.

Naproti tomu trestného činu zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák. se dopustí pachatel tím, že si přisvojí cizí věc nikoli nepatrné hodnoty, která se dostala do jeho moci nálezem, omylem nebo jinak bez přivolení osoby oprávněné. Předmětem tohoto trestného činu je také cizí věci, která se však do moci pachatele dostala nálezem, omylem nebo jinak bez přivolení vlastníka. U nálezu jde o věci ztracené, které jsou mimo dosah oprávněné osoby (viz § 135 odst. 1 obč. zák.).

Trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. a zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák., u nichž je společný znak přisvojení si cizí věci, se odlišují způsobem a okolnostmi, za nichž se pachatel k takové věci dostal (jaksi získal). U trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. se pachatel musí cizí věci zmocnit, což předpokládá, že ví, komu patří, tedy odňal je z držení a bez přivolení jeho majitele, zatímco u trestného činu zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák. věc získal nálezem, omylem nebo jinak bez přivolení oprávněné osoby, a tedy nevěděl, komu patří.

Je tedy zřejmé, že okolnost, zda pachatel ví, komu věc patří, či to, že nepatří nikomu, je nutné zkoumat k okamžiku, kdy věc pachatel nalezne, a nelze tento znak dovozovat z dalších souvislostí, kdy obviněný po uplynutí určité doby, po kterou má takto nalezenou ve své moci, dodatečně zjistí, komu tato věc náleží, a tomuto oprávněnému vlastníku ji odmítá vydat.

Protože je pro odlišení obou těchto skutkových podstat významné zejména to, zda pachatel v okamžiku, kdy věc získal, věděl, komu patří, resp. kdo je jejím majitelem, nemůže být za trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. považováno jednání, kdy se pachatel teprve po nálezu dozví, komu nalezená věc patří (viz k tomu rozhodnutí č. 536/1921 Sb. rozh. tr., obdobně rozhodnutí č. 17/1980 Sb. rozh. tr., podle něhož zatajení věci tím, že si pachatel přisvojí věc, která se dostala do jeho moci omylem, předpokládá, že v době, kdy se věc dostává do jeho moci, pachatel o tomto omylu neví, a teprve dodatečně si uvědomí, že mu věc nepatří).

Nejvyšší soud na základě těchto skutečností shledal, že v nyní projednávané trestní věci, s ohledem na to, že obviněný torzo historického meče nalezl, jak se podává i ve skutkových zjištěních, a tento si posléze ponechal, toto trestné jednání obviněného naplňuje po formální stránce skutkovou podstatu trestného činu zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák. Podle skutkových zjištění se jedná o alternativu, že se tato věc dostala do moci obviněného nálezem. O této okolnosti nejsou žádné pochybnosti, neboť z popisu skutku vyplývá, že obviněný torzo meče našel v zemi při drcení kamene. Podle charakteru této věci, místa a okolností, za nichž byla nalezena, není pochyb o tom, že v době nálezu šlo podle představ pachatele o věc ztracenou nebo zapomenutou, která nebyla v moci oprávněné osoby. Pachatel proto v době nálezu nevěděl, komu věc náleží. Jak se z obsahu spisu podává, obviněný se poté, co tento nález učinil, zajímal, o jakou věc jde, až zjistil, že se zřejmě jedná o historický předmět, což v době nálezu nevěděl, a proto ani nemohl být obeznámen s tím, že vlastníkem této věci je stát, případně kraj, či obec (§ 23a zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči).

V této souvislosti je vhodné připomenout i to, že podstatou znaku přisvojení si cizí věci skutkové podstaty trestného činu zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák., je skutečnost, že pachatel vyloučí z dispozice s ní oprávněnou osobu. O zatajení jde i tehdy, když s přisvojenou cizí věcí, která se do jeho moci dostala nálezem, nijak nedisponuje, ale odmítá ji vydat oprávněné osobě. Není proto rozhodné,

jak poté, co si věc přisvojil, s ní skutečně nakládá a zda s ní vůbec nějak nakládá. Z hlediska zavinění je třeba, aby pachatel znal všechny skutkové okolnosti rozhodné pro závěr, že věc patří jiné osobě a že se do jeho věci dostala nálezem. Není přitom nezbytné, aby věděl, kdo je oprávněnou osobou (viz rozhodnutí č. 14/2006 – II Sb. rozh. tr.).

Soudy obou stupňů však otázku zavinění obviněného v potřebné míře nezkoumaly ze všech hledisek, a při řešení otázky právní kvalifikace se nezabývaly všemi skutečnostmi, které se z provedených důkazů nabízejí. Nejvyšší soud na uvedenou pochybnost upozorňuje zejména ve vztahu k výpovědi svědka Mgr. O. Ch., který připustil, že mohl, za situace, když mu obviněný přinesl a ukázal torzo meče, říci, „že meč patří obviněnému, což bylo nevědomky, neboť to samozřejmě neodpovídá zákonu“. I když tato skutečnost zpochybňuje správnost závěru o naplnění subjektivní stránky, bez toho, aniž by na ni bylo další dokazování zaměřeno, nelze dojít k přesvědčivým závěrům o vině obviněného.

Na základě těchto úvah Nejvyšší soud proto v projednávané věci dospěl k závěru, že popis skutku, jak byl soudy zjištěn, neobsahuje podklad pro právní závěr o tom, že je v uvedeném jednání obviněného naplněn objektivní znak skutkové podstaty trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák., že se zmocnil torza historického meče, který předtím nalezl. Při nedostatku tohoto znaku, a s ohledem na to, že musí být všechny znaky uvedené v trestním zákoně naplněny, aby se jednalo o trestný čin (§ 3 odst. 1 tr. zák.), Nejvyšší soud shledal, že nebylo možné obviněného uznat vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., proto napadený rozsudek nemohl obstát. V důsledku toho k dovolání obviněného, které bylo shledáno důvodným, dovolací soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 11 To 385/2007 a rozsudek Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 4 T 96/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Nymburce, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Na soudu prvního stupně, jemuž se tato věc k dalšímu projednání a rozhodnutí vrací, bude, aby se právním posouzením zjištěného skutku znovu zabýval, a při vázanosti závěrem Nejvyššího soudu o tom, že se v daném případě o trestný čin krádeže nejedná, znovu, s ohledem na všechny zjištěné okolnosti, ale i další, bez nichž se správné právní posouzení neobejde, čin obviněného po právní stránce posoudil.

Zejména bude nutné znovu vyslechnout svědka Mgr. O. Ch., jeho výslechem a výslechem obviněného zaměřeným na objasnění shora naznačených otázek, bylo by prokázáno, že danou informaci obviněnému o tom, že si torzo meče může ponechat skutečně podal a podle výsledku tohoto dokazování, aby všechny zjištěné skutečnosti znovu po subjektivní stránce ve vztahu k trestnému činu zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák. posuzoval. Lze též připomenout, že nebude možné se uvedenými skutečnostmi zabývat izolovaně od dalších ve věci provedených důkazů a z nich vyplývajících skutečností, ale bude potřeba ji zkoumat i se zřetelem na další obsah sdělení, tedy ke všemu, co obviněnému uvedený svědek uvedl, a jak jej i o dalších okolnostech ohledně torza meče informoval. Uvedenou skutečnost bude nutné zvažovat i s ohledem na výpověď svědka Mgr. A. L., který s obviněným později, byť jen telefonicky komunikoval.

Úvahy ohledně subjektivní stránky na podkladě doplněného dokazování bude nutné též zaměřit na okolnosti, které již nyní z výsledků provedeného dokazování vyplývají, a to, že obviněný svobodně a dobrovolně meč odnesl do muzea a s nálezem se svěřil Mgr. O. Ch., kterému meč předal. Tento pracovník muzea jej obviněnému však vrátil zpět. Bylo by totiž možné připustit, že obviněný v této fázi průběhu činu, si nechtěl torzo meče ponechat. Za logickou lze považovat i obhajobu obviněného o tom, že jeho zájem směřoval k tomu, aby za nalezenou věc získal co největší nálezné, a proto měl snahu, aby torzo meče bylo oceněno na co nejvyšší částku. Bude proto vhodné se svědka Mgr. O. Ch.

dotázat též na to, s jakým odůvodněním obviněný meč do muzea přinesl, a s jakým požadavkem se na Mgr. O. Ch. obrátil. I tato okolnost má rozhodující význam pro posouzení s jakým úmyslem, resp. záměrem obviněný pracovníka muzea vyhledal.

Nejvyšší soud též připomíná, že pokud by výsledky takto provedeného dokazování vedly soud k závěru, že obviněný v daném případě nejednal zaviněně, a že po subjektivní stránce nebyla skutková podstata trestného činu zatajení věci podle § 254 odst. 1 tr. zák. naplněna, nebude možné jej tímto trestným činem uznat vinným.

V takovém případě bude nutné dokazování zaměřit na posouzení otázky, zda obviněný nenaplnil znaky jiného trestného činu, eventuelně zda nebude přicházet do úvahy ho zprostit obžaloby.

Na soudu prvního stupně bude, aby v souladu s výše uvedenými skutečnostmi v rámci dalšího řízení dokazování v naznačeném rozsahu doplnil a podle kritérií rozvedených v tomto rozhodnutí právní kvalifikaci skutku znovu posoudil.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)
- Právní styk s cizinou (exkluzivně pro předplatitele)
- Podjatost soudce
- Poškozený (exkluzivně pro předplatitele)
- Odejmutí věci soudci
- Přerušení výkonu trestu odnětí svobody
- Účinné vyšetřování (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávný úřední postup
- Adhezní řízení
- Poučení o přípustnosti dovolání v trestním řízení (exkluzivně pro předplatitele)